

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 464. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_628-txt-shoot-idm1202/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

til et "mundtligt Foredrag", hvis jeg var blevet mig selv overladt, skal jeg vel ei kunne sige, men vist er det, jeg forhastede mig ikke med at iværksætte hvad jeg dog tænkte og skrev var uopsætteligt, saa inden jeg endou havde taget en Beslutning, overraskedes jeg af den Tidende, at Endeel af mine yngre Landsmænd havde besluttet at oprette et *levende folkeligt Selskab*, og ønskede i den Henseende at høre mit Raad. Det traf sig nu saa, at det just var "*anden April*" jeg virkelig blev raadspurgt, og skiondt jeg, med Skam at tale om, først senere opdagede det, tager jeg det dog ligefuldt for et lykkeligt Varsel, og mit Raad var i al Enfoldighed, at vi først og fremmest skulde sørge for et Værelse, hvor vi Alle kunde mødes og prøve, hvorvidt vi virkelig kunde enes om at stifte et levende og folkeligt Selskab. Dette gav nu vel Anledning til, at en Spøgefugl endnu efter flere Møder sagde, at et Værelse var hele vor Tilværelse, men skiondt denne Spas neppe var den eneste, Byen slap nemt til paa vor Bekostning, var det dog langt fra Møderne derved tabde i Livlighed, da vi naturligvis følte, at enhver saadan Spas med vort Selskab bekræftede dets Tilværelse ogsaa udenfor Værelset, og bevidnede, at selv de Fraværende fandt, det var et morsomt Selskab. Nu at fortælle Alt hvad jeg ved Prøve-Møderne fandt morsomt i Værelset, har jeg hverken Lyst eller Fuldmagt til; men hvorledes jeg skriftlig beredte mig til disse Møder, har jeg baade Lyst og Lov til at melde, og trods alt det Stive, der ligger i Bogstavers Natur, tør jeg dog troe, Man vil finde, de ved hvert Møde fik et friere Sving.

* * *

Til 18de April.

Mine Herrer!

Blandt de mange Glæder, den senere Tid bragte mig, og som alle samle sig i den store Glæde, det for en gammelagtig Skjald og Sagemand er, at mærke, han dog ingenlunde har levet og stræbt forgæves, har i Grunden dog ikke mishieudt sit Folk og sin Tid; blandt disse Glæder var dog ingen større end den, det gav mig at høre, at der virkelig tænkes paa et Selskab til *Folkelivets Tarv*, og at Man i den Henseende ønsker at høre mine Tanker. Paa Stiftelsen af et saadant Selskab var jeg nemlig for over tyve Aar siden med at fuske, og skiondt det døde mellem Hænderne paa os, saa Fordanskningen af *Saxos* og *Snorros* Krøniker kun viser, hvad vi tænkte paa, saa har jeg dog aldrig opgivet Haabet om at see et Selskab virkelig opstaae, om hvis Nødvendighed til at vække og nære Folkelivet, hvert Aar og snart hver Dag fuldere overtydede mig. Om jeg derfor nu, da en af mine sødeste Morgen-Drømme tegner til at gaae i Opfyldelse, sværmer lidt i Aftenrusket og i Aftenrøden, det vil De vist tilgive mig; thi jeg kan ikke giøre ved, at mine Drømme altid var lidt kolossalske, og det er naturligt, at selv det mindste Tegn til Opfyldelse vækker et maaske eventyrligt Haab om hurtige Kæmpeskridt til et fjernt, maaske endog uopnaeligt Maal! Hvad De derimod med Rette vil fordre af min Alder og min Erfaring, er, at jeg besindig skielner mine Drømme, Ønsker og Forhaabninger fra Virkeligheden, med dens Love og Betingelser, og denne Besindighed skal jeg stræbe at vise, i det jeg udvikler mine Tanker om det gode Førsæt, der samler

Drøge og Idon, 1846. Bd. II.

23

